

CLÉMENCE
MICHALLON

«Θα σας κόψει
την ανάσα».

ΑΜΠΙΓΚΕΪΛ ΝΤΙΝ,
συγγραφέας

«Θα γίνει κλασικό».
ΤΖΕΪΜΣ ΠΑΤΕΡΣΟΝ,
συγγραφέας

Η
ΗΣΥΧΗ
ΕΝΟΙΚΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η ήσυχη ένοικος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Quiet Tenant
Από τις Εκδόσεις Alfred A. Knopf, Νέα Υόρκη 2023
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Clémence Michallon
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γωγώ Αρβανίτη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δέσποινα Γιανναρούδη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Michael J. Windsor
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Clémence Michallon, 2023

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: (σπίτι) Sean Martin, (δάσος) Baac3nes, και οι δύο από Getty Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2023, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5265-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5266-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Τατοίου Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

CLÉMENTENCE
MICHALLON

Η
ΗΣΥΧΗ
ΕΝΟΙΚΟΣ

Μετάφραση: Γιώω Αρβανίτη

Για τον Τάλεο

*Αλίμονο σε όποιον δεν ξέρει
πως οι ευγενικοί λύκοι είναι οι πιο επικίνδυνοι απ' όλους!*

ΣΑΡΛ ΠΕΡΟ, Η Κοκκινোসκουφίτσα

Η γυναίκα στην αποθήκη

Σου αρέσει να σκέφτεσαι πως κάθε γυναίκα έχει έναν, και έτυχε ο δικός σου να είναι αυτός.

Έτσι είναι πιο εύκολο. Αν δεν είναι κανείς ελεύθερος. Στον κόσμο σου δεν υπάρχει χώρος για όσους είναι ακόμη έξω. Καμία αγάπη για τον άνεμο στα μαλλιά τους, καμία ανοχή για τον ήλιο πάνω στην επιδερμίδα τους.

Έρχεται τη νύχτα. Ξεκλειδώνει. Σέρνει τις μπότες του σ' ένα στρώμα από ξερά φύλλα. Κλείνει την πόρτα τραβώντας την πίσω του και την ασφαλιζει με τον σύρτη.

Αυτός: νέος άντρας, δυνατός, περιποιημένος. Θυμάσαι τη μέρα που γνωριστήκατε, τις στιγμές πριν αποκαλύψει το αληθινό του πρόσωπο, και να τι βλέπεις: έναν άντρα που γνωρίζει τους γείτονές του· που βγάζει πάντα τα ανακυκλώσιμα απορρίμματα στην ώρα τους· που βρισκόταν μέσα στην αίθουσα τοκετού όταν γεννήθηκε το παιδί του. Μια σταθερή παρουσία που προσφέρει προστασία από τα κακά του κόσμου. Μητέρες που τον βλέπουν να περιμένει στην ουρά στο παντοπωλείο χώνουν στην αγκαλιά του το μωρό τους: *Μπορείτε να το κρατήσετε μια στιγμή, ξέχασα το βρεφικό γάλα, επιστρέφω αμέσως.*

Και τώρα είναι εδώ. Τώρα είναι δικός σου.

Υπάρχει μια σειρά σ' αυτά που κάνετε.

Σου ρίχνει μια φευγαλέα ματιά, κάνοντας μια γρήγορη αποτίμηση. Είσαι εδώ. Ακέραιη. Δύο χέρια, δύο πόδια, κορμός, κεφάλι.

Αμέσως μετά έρχεται το ξεφύσημα. Οι μύες στην πλάτη του χαλαρώνουν καθώς αφήνεται στον χρόνο που θα μοιραστείτε. Σκύβει και ρυθμίζει την ένταση της ηλεκτρικής σύμπασης ή του ανεμιστήρα, ανάλογα με την εποχή του χρόνου.

Απλώνεις το χέρι σου, σου δίνει το τάπερ. Αχνός υψώνεται από τα λαζάνια ή την κιμαδόπιτα ή τα μακαρόνια φούρνου με τόνο ή ό,τι άλλο είναι. Το αχνιστό φαγητό σου καίει τον ουρανίσκο.

Σου δίνει νερό. Ποτέ σε ποτήρι. Πάντα σε παγούρι. Τίποτα που να μπορεί να σπάσει και να γίνει αιχμηρό. Διαπεραστικός πόνος στα δόντια σου από το κρύο υγρό. Αλλά το πίνεις, γιατί αυτή είναι η στιγμή για να πιεις νερό. Ύστερα σου μένει στο στόμα μια μεταλλική γεύση.

Σου δίνει τον κουβά και κάνεις ό,τι είναι να κάνεις. Έχεις πάψει να ντρέπεσαι εδώ και πολύ καιρό.

Παίρνει τις ακαθαρσίες σου και σε αφήνει μόνη για λίγο. Τον ακούς ακριβώς απ' έξω, τα βήματά του στο χώμα, τον πίδακα νερού από το λάστιχο του ποτίσματος. Όταν ξανάρχεται, ο κουβάς είναι καθαρός και γεμάτος νερό με σαπουνάδα.

Σε παρακολουθεί ενώ πλένεσαι. Στην ιεραρχία του κορμού σου, είσαι η ένοικος και είναι ο ιδιοκτήτης. Σου δίνει τα σύνεργα: σαπούνι, μια πλαστική χτένα, μια οδοντόβουρτσα, ένα μικρό σωληνάριο οδοντόκρεμα. Μία φορά τον μήνα σαμπουάν για τις ψείρες. Το κορμί σου: πάντα εγκυμονεί κινδύνους, κι αυτός τους αποσοβεί. Κάθε τρεις εβδομάδες βγάζει από την κωλότσεπη του τον νυχοκόπτη. Περιμένει μέχρι να κάνεις τα νύχια σου ευπαρουσίαστα και σ' τον παίρνει πίσω. Κάθε φορά τον παίρνει πίσω. Χρόνια τώρα.

Φοράς ξανά τα ρούχα σου. Μοιάζει άσκοπο, δεδομένου αυτού που θ' ακολουθήσει, αλλά έτσι έχει αποφασίσει αυτός να γίνεται. Δε λειτουργεί, υποψιάζεσαι, αν το κάνεις εσύ. Πρέπει ο ίδιος να κατεβάσει τα φερμουάρ, να ξεκουμπώσει τα κουμπιά, να βγάλει ένα ένα τα ρούχα.

Η γεωγραφία της σάρκας του: πράγματα που δεν ήθελες να μάθεις, αλλά τα έμαθες θέλοντας και μη. Μια ελιά στον ώμο του. Η γραμμή της τριχοφυΐας από το στέρνο μέχρι τον αφαλό του. Τα χέρια του, η αρπάγη των δαχτύλων του. Η καυτή πίεση της παλάμης του στον λαιμό σου.

Κάνοντας ό,τι κάνει, δε σε κοιτάζει ποτέ. Αυτό δεν έχει να κάνει μ' εσένα. Έχει να κάνει με όλες τις γυναίκες και όλα τα κορίτσια. Έχει να κάνει μόνο μ' αυτόν και με τα πράγματα που κοχλάζουν μες στο κεφάλι του.

Όταν τελειώνει, δε χασομεράει ποτέ μετά. Είναι άνθρωπος με πολλές ασχολίες, με ευθύνες που τον καλούν. Έχει οικογένεια, έχει νοικοκυριό να κουμαντάρει. Σχολικές εργασίες να ελέγξει. Ταινίες να δει στην τηλεόραση. Μια σύζυγο να ευχαριστήσει και μια κόρη να κανακέψει. Στη λίστα με τις υποχρεώσεις του υπάρχουν ένα σωρό πράγματα πέρα από σένα και την ασήμαντη ύπαρξή σου, και όλα απαιτούν διεκπεραίωση.

Εκτός από απόψε.

Απόψε τα πάντα αλλάζουν.

Απόψε βλέπεις αυτόν τον άντρα –τον τόσο προσεκτικό, που πάντα κάνει μόνο καλά υπολογισμένες κινήσεις– να παραβιάζει τους κανόνες του.

Σηκώνεται βάζοντας σαν στήριγμα τις παλάμες του στο ξύλινο πάτωμα. Στα δάχτυλά του, ως διά μαγείας, δε σκαλώνει ούτε μία αγκίθα. Κουμπώνει την αγκράφα της ζώνης του κάτω από τον αφαλό του, πιέζοντας το μέταλλο πάνω στη σφιχτή κοιλιά του.

«Άκου», λέει.

Κάτι μέσα σου διεγείρεται, ο πυρήνας της ύπαρξής σου μπαίνει σε εγρήγορση.

«Αρκετά έμεινες εδώ».

Ψάχνεις το πρόσωπό του. Τίποτα. Είναι ένας άντρας λιγομίλητος, η όψη του πάντα ανέκφραστη.

«Τι θες να πεις;» τον ρωτάς.

Φοράει το φλις του κι ανεβάζει το φερμουάρ μέχρι το πιγούνι.

«Πρέπει να μετακομίσω», λέει.

Ξαναρωτάς, δε γίνεται να μη ρωτήσεις:

«Τι πράγμα;»

Μια φλέβα πάλλεται στο μέτωπό του. Τον εκνεύρισες.

«Πάω σε καινούργιο σπίτι».

«Γιατί;»

Συνοφρυώνεται. Ανοίγει το στόμα του σάμπως για να πει κάτι, αλλά το ξανασκέφτεται.

Όχι απόψε.

Καθώς φεύγει, φροντίζεις να διασταυρωθεί το βλέμμα του με το δικό σου. Θέλεις να ρουφήξει τη σύγχυσή σου, τα ερωτήματά σου που έμειναν αναπάντητα. Θέλεις να πάρει την ικανοποίηση ότι σ' αφήνει ξεκρέμαστη.

Κανόνας νούμερο ένα για να μείνεις ζωντανή στην αποθήκη: Νικάει πάντα αυτός. Πέντε χρόνια τώρα φροντίζεις να νικάει πάντα αυτός.

Έμιλι

Δεν έχω ιδέα αν ο Έινταν Τόμας ξέρει τ' όνομά μου. Δε θα του κακιώσω αν δεν το ξέρει. Έχει σημαντικότερα πράγματα να θυμάται από τ' όνομα της νεαρής που του σερβίρει κόκα κόλα κεράσι δύο φορές τη βδομάδα.

Ο Έινταν Τόμας δεν πίνει. Αλκοόλ. Ένας ωραίος άντρας που δεν πίνει θα μπορούσε να είναι πρόβλημα για μια μπαργούμαν, αλλά η δική μου γλώσσα της αγάπης δεν είναι το ποτό· είναι τα άτομα που κάθονται στο μπαρ μου και αφήνονται για μια δύο ώρες στη φροντίδα μου.

Είναι μια γλώσσα στην οποία ο Έινταν Τόμας δεν έχει ευχέρεια. Ο Έινταν Τόμας είναι ένα ελάφι στην άκρη του δρόμου που στέκει ακίνητο ώσπου να το προσπεράσεις με το αυτοκίνητό σου, αλλά είναι έτοιμο να τιναχτεί και να εξαφανιστεί έτσι και δείξεις ότι το πρόσεξες. Οπότε αφήνω να έρχεται αυτός σ' εμένα. Κάθε Τρίτη και Πέμπτη. Σε μια λαοθάλασσα από θαμώνες, είναι ο μοναδικός που θέλω να δω.

Σήμερα είναι Τρίτη.

Στις επτά αρχίζω να ρίχνω ματιές προς την πόρτα. Έχω τον νου μου μήπως μπει, όμως ταυτόχρονα τον έχω και στην κουζίνα: στην αρχισερβιτόρα, στη σομελιέ και στον τελείως μαλάκα αρχιμάγειρα. Τα χέρια μου κινούνται σαν να είναι στον αυτόματο. Ένα κοκτέιλ, μια Sprite, ένα Jack με κόλα. Ανοίγει η πόρτα. Δεν είναι αυτός. Είναι η κυρία από το τραπέζι για τέσσερις δίπλα στην είσοδο που βγήκε πριν από λίγο γιατί έπρεπε να μετακινήσει το αυτοκίνητό της. Ένα μπίτερο

με σόδα. Καινούργιο καλαμάκι για το αγοράκι στο βάθος. Μια αναφορά από την αρχισερβιτόρα μου: Σ' ένα από τα τραπέζια για τέσσερις δεν άρεσαν τα ζυμαρικά. Δεν ήταν αρκετά ζεστά ή δεν ήταν αρκετά πικάντικα. Τα παράπονά τους είναι ασαφή, αλλά πάντως έχουν παράπονα, και δε θα χάσει η Κόρα το πουρμπουάρ της επειδή η κουζίνα είναι ανίκανη να βγάλει ένα πιάτο ζεστό όσο πρέπει. Καλμάρω την Κόρα. Της λέω να πει στους μάγειρες να ετοιμάσουν καινούργια ζυμαρικά για τους τέσσερις πελάτες, συν κάτι συνοδευτικό κερρασμένο από το μαγαζί ως απολογία. Ή να βάλει τη Σόφι, τη ζαχαροπλάστισσά μας, να στείλει ένα επιδόρπιο, αν οι τέσσερις στο τραπέζι φαίνονται γλυκατζήδες. Ότι χρειαστεί, τέλος πάντων, προκειμένου να το βουλώσουν.

Το εστιατόριο είναι μια μαύρη τρύπα από ανάγκες, ένα ακόρεστο θηρίο. Ο πατέρας μου ποτέ δε με ρώτησε, το θεωρούσε δεδομένο ότι θ' αναλάμβανα εγώ το μαγαζί στη θέση του. Κι ύστερα πήγε και πέθανε, γιατί έτσι κάνουν οι σεφ: Ζουν μέσα σ' ένα συνεχές χάος και μια μόνιμη θολούρα από τη ζέστη, αφήνοντας μετά εσένα να μαζέψεις τα κομμάτια.

Πιέζω τους κροτάφους μου με δύο δάχτυλα και προσπαθώ να διώξω τον τρόπο. Ίσως φταίει ο καιρός – είναι η πρώτη βδομάδα του Οκτωβρίου, αρχές φθινοπώρου ακόμη, αλλά οι μέρες μικραίνουν και ο αέρας ψυχραίνει. Ίσως φταίει κάτι άλλο. Όμως απόψε κάθε αποτυχία μοιάζει αποκλειστικά δικιά μου.

Ανοίγει η πόρτα.

Είναι αυτός.

Κάτι αλαφραίνει μέσα μου. Αναβλύζει μια χαρά, του είδους που με κάνει να νιώθω μικρή και ίσως λιγάκι πρόστυχη και πολύ χαζοβιόλα, αλλά είναι ό,τι πιο γλυκό σε συναίσθημα έχει να μου προσφέρει το μαγαζί, και θα το πάρω. Δύο φορές τη βδομάδα θα το παίρνω.

Ο Έινταν Τόμας κάθεται στο μπαρ μου αμίλητος. Αυτός κι

εγώ δε μιλάμε πέρα από τις τυπικές αβρότητες. Είναι κάτι σαν χορογραφία, και ξέρουμε κι οι δυο απέξω τα βήματα. Ποτήρι, παγάκια, σιφόν σόδας, χάρτινο σουβέρ. *Amandine* είναι γραμμένο με παλαιική καλλιγραφική γραμματοσειρά στο χοντρό χαρτόνι. Μια κόκα κόλα κεράσι. Ένας ευχαριστημένος πελάτης.

«Ευχαριστώ».

Του χαρίζω ένα φευγαλέο χαμόγελο και κρατάω τα χέρια μου απασχολημένα. Μεταξύ των διαφόρων δουλειών –ξεπλένω ένα σέικερ, τακτοποιώ τα βαζάκια με τις ελιές και τις φέτες λεμονιού– του ρίχνω ματιές στα κλεφτά. Σαν ένα ποίημα που το ξέρω απέξω αλλά δεν το βαριέμαι ποτέ: γαλάζια μάτια, σκούρα ξανθά μαλλιά, περιποιημένο μούσι. Ρυτίδες γύρω απ' τα μάτια, γιατί την έχει ζήσει τη ζωή του. Έχει αγαπήσει κι έχει χάσει. Και τα χέρια του: το ένα ακουμπισμένο στον πάγκο, το άλλο τυλιγμένο γύρω απ' το ποτήρι του. Σταθερά. Δυνατά. Χέρια που λένε μια ιστορία.

«Έμιλι».

Η Κόρα γέρνει πάνω απ' τον πάγκο.

«Τι έγινε πάλι;»

«Ο Νικ λέει ότι πρέπει να σουτάρουμε το κόντρα φιλέτο».

Συγκρατιέμαι και δεν ξεφυσάω. Δε φταίει η Κόρα για τα ξεσπάσματα του Νικ.

«Και γιατί, παρακαλώ;»

«Ισχυρίζεται ότι δεν κόβεται σωστά και ότι οι χρόνοι ψησίματος είναι λάθος».

Παίρνω τα μάτια μου από τον Έινταν για να κοιτάξω την Κόρα.

«Δεν είπα ότι έχει δίκιο», συνεχίζει η Κόρα. «Απλώς... μου ζήτησε να σ' το πω».

Σε οποιαδήποτε άλλη φάση θα άφηνα για λίγο το μπαρ και θα πήγαινα να λογαριαστώ η ίδια με τον Νικ. Αλλά δε θα του επιτρέψω να μου στερήσει αυτή τη στιγμή.

«Πες του ότι το μήνυμα ελήφθη».

Η Κόρα περιμένει τη συνέχεια. Ξέρει πολύ καλά, όπως κι εγώ, ότι ένα «το μήνυμα ελήφθη» δεν αρκεί για να πάψει να μας πηξίζει ο Νικ.

«Πες του ότι, αν παραπονηθεί κανείς για το φιλέτο, θα το χειριστώ εγώ προσωπικά. Το υπόσχομαι. Θα το πάρω όλο πάνω μου. Τ' όνομά μου θα συνδεθεί με το σκάνδαλο του κόντρα φιλέτου. Πες του ότι απόψε όλοι λένε τα καλύτερα για το φαγητό. Πες του επίσης ότι θα έπρεπε ν' ανησυχεί λιγότερο για το φιλέτο και περισσότερο για το πάσο του, όταν οι δικοί του στέλνουν στα τραπέζια χλιαρά ζυμαρικά».

Η Κόρα σηκώνει τα χέρια σε στιλ *Εντάξει, εντάξει* και φεύγει προς την κουζίνα.

Αυτή τη φορά επιτρέπω στον εαυτό μου να ξεφουσήξει. Πάνω που είμαι έτοιμη να καταπιαστώ με δύο ποτήρια για κοκτέιλ που θέλουν γυάλισμα, αισθάνομαι πάνω μου ένα βλέμμα.

Ο Έινταν.

Έχει σηκώσει τα μάτια του από την μπάρα και με κοιτάζει μ' ένα μισό χαμόγελο.

«Το σκάνδαλο του κόντρα φιλέτου, ε;»

Ω γαμώτο. Άκουγε.

Πιέζω τον εαυτό μου να χασκογελάσει.

«Συγγνώμη».

Κουνάει το κεφάλι του δεξιά αριστερά και ρουφάει μια γουλιά κόκα κόλα κεράσι.

«Δεν υπάρχει λόγος να ζητάς συγγνώμη», λέει.

Ανταποδίδω το χαμόγελο και συγκεντρώνομαι στα ποτήρια, για τα καλά αυτή τη φορά. Με την άκρη του ματιού μου βλέπω ότι ο Έινταν αποτελείώνει την κόκα κόλα του. Συνεχίζουμε τη χορογραφία μας: ένα μικρό νεύμα για να ζητήσει τον λογαριασμό: ένα γρήγορο σήκωμα του χεριού για αποχαιρετισμό.

Κι έτσι απότομα τελειώνει το ωραιότερο κομμάτι της ημέρας μου.

Μαζεύω την απόδειξη του Έινταν –συν δύο δολάρια πουρμπουάρ, όπως πάντα– και το άδειο ποτήρι του. Καθώς σκουπίζω την επιφάνεια του πάγκου, το προσέχω: μια ανωμαλία, μια αλλαγή στο καλοπροβαρισμένο *πα-ντε-ντε* μας.

Το σουβέρ. Το στρογγυλό χαρτονένιο σουβέρ που είχα βάλει κάτω απ' το ποτήρι του. Θα έπρεπε τώρα να το μαζέψω και να το ρίξω στην ανακύκλωση, μα δεν το βρίσκω.

Μήπως έπεσε κάτω; Βγαίνω από την έξω μεριά του μπαρ και κοιτάζω γύρω από τη βάση του σκαμπό όπου καθόταν αυτός πριν από μερικά λεπτά. Τίποτα.

Πολύ περίεργο, αλλά είναι γεγονός. Το σουβέρ εξαφανίστηκε.

Ο Έινταν Τόμας είναι ένας σκληρά εργαζόμενος οικογενειάρχης, ιδιαίτερα αγαπητός στη μικρή κωμόπολη όπου ζει. Είναι από τους ανθρώπους που δίνουν πάντα ένα χέρι βοήθειας, που έχουν πάντα έναν καλό λόγο για τον καθένα. Όμως έχει ένα σκοτεινό μυστικό: απάγει γυναίκες και τις σκοτώνει. Έχει ήδη διαπράξει οχτώ φόνους, και η Ρέιτσελ, φυλακισμένη σε μια αποθήκη, τρέμει πως θα είναι το επόμενο θύμα του.

Όταν η γυναίκα του Έινταν πεθαίνει από καρκίνο, αυτός και η δεκατριάχρονη κόρη του Σεσίλια αναγκάζονται να μετακομίσουν. Σίγουρος ότι ύστερα από πέντε χρόνια αιχμαλωσίας η Ρέιτσελ έχει υποστεί αρκετή πλύση εγκεφάλου ώστε να μην αποπειραθεί να το σκάσει, ο Έινταν επιλέγει να την πάρει μαζί του και τη συστήνει στην κόρη του ως «φίλη φίλων» που έχει ανάγκη από στέγη. Όμως η Ρέιτσελ, που ξέρει να μάχεται και να επιζεί, βλέπει στο πρόσωπο της Σεσίλια μια σανίδα σωτηρίας και αρχίζει διστακτικά να χτίζει μια σχέση μαζί της. Τότε εμφανίζεται στη σκηνή η Έμιλι, που είναι τρελά ερωτευμένη με τον όμορφο χήρο. Θα μπει στην τροχιά της Ρέιτσελ και της Σεσίλια και θα πλησιάσει κι αυτή επικίνδυνα το φρικτό μυστικό του Έινταν.

**Ένα δραματικό μυθιστόρημα σασπένς,
ειπωμένο από την οπτική γωνία τριών γυναικών.
Ένα αγωνιώδες θρίλερ και συνάμα μια οξυδερκής
σπουδή στο ψυχολογικό τραύμα, στη θέληση
για επιβίωση και στη δυναμική της ισχύος.**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26263